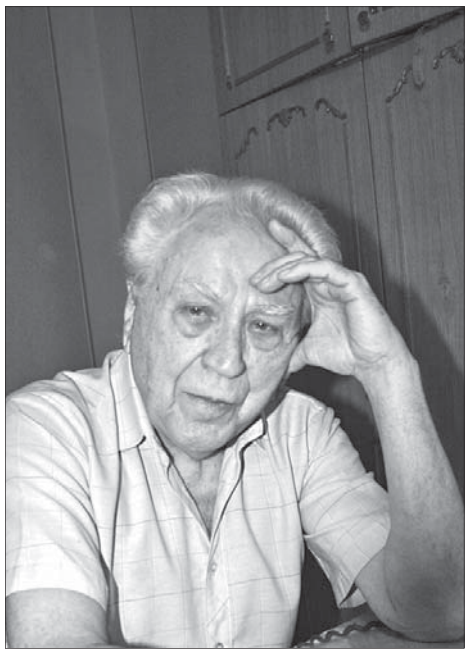

“Äîáðîìó ïåäàãîãó ïîìàãàþòü ëþáîâ³ ùèð³ñòü”

Анатолій Вашкевич навчав учнів любити людей, працю і залізницю

Щоб стати добрим фахівцем у будь-якій професії, наполегливої праці замало, потрібно всім серцем полюбити обрану справу і присвятити їй життя. Якщо у душі достатньо любові до дітей, є бажання сповна віддавати свої знання і навики молодому поколінню, тоді варто спробувати себе на освітній ниві. Таку спробу стати вчителем, наставником, майстром виробничого навчання Львівського профтехучилища залізничного транспорту №52 у 1960 році зробив Анатолій Вашкевич. До слова, рішення було дещо несподіваним, тоді Анатолію Дмитровичу було лише 27. Нині йому вже 83 роки, 46 із них Анатолій Вашкевич віддав педагогічній справі.

От уже восьмий рік Анатолій Вашкевич на заслуженому відпочинку, не поспішає щоранку до рідного училища (нині Міжрегіональне профтехучилище залізничного транспорту), що на Левандівці, тепер роль наставника він виконує вдома як голова родини. Анатолій Дмитрович, як і всі члени родини, має свої обов’язки, які добровільно взяв на себе, допомагає онуці Христині у вихованні двох доньок, правнучок Роксолани та Емілії, любить поратися на кухні – куховарити і сервірувати страви. До слова, Христина Горбацьо також залізничниця, працює бухгалтером у Підзамчівській дистанції колії, свого часу трудилася в училищі і донька Анатолія Дмитровича Лідія Вашкевич.

На жаль, справжній друг і соратник – дружина Анатолія Дмитровича – відійшла у вічність. Тож він самотужки, проте зі знанням справи, у любові і взаєморозумінні об’єднує під одним дахом три покоління – нині разом із ним мешкають донька та онука зі сім’єю.

Цей статечний, підтягнутий, щирий, хоча й суворий на вигляд, але значно молодший за свої роки чоловік ставиться до життя виважено і мудро. Головним кредо у житті Анатолія Дмитровича була і залишається любов до праці. Цю чесноту педагог уміло й методично прищеплював своїм учням. “Чого тут навчитеся, те буде з вами завжди”, – любив говорити дітям Анатолій Вашкевич. Він викладав виробниче навчання у групах за спеціальністю “колійне господарство”, адже сам свого часу навчався у цьому училищі на тій же спеціальності.

Ветеран розповів, що після закінчення залізничного училища рік трудився бригадиром колії у Львівській дистанції, два роки – дорожнім майстром на вокзалі станції Львів, але внутрішньо відчував, що ця робота йому не до душі, хоча працювати на залізниці завжди мріяв. Знання про колійну господарку – із чого вона складається, як обслуговується і ремонтується колія – у нього були, тож відчув потребу передавати досвід учням училища, майбутнім фахівцям колійної справи. Спільну мову з дітьми знайшов відразу, умів їх зацікавити роботою, навчити любити залізничну працю. У цей час і сам заочно навчався за спеціальністю “електровозне господарство” у Львівському технікумі залізничного транспорту, що був розташований поверхом вище – тоді училище і технікум знаходилися в одному приміщенні на вул. Снопківській.

– Мені доводилося працювати з групами, у яких діти навчалися після 8 класу, і часто ці 15-літні хлопці були сиротами чи напівсиротами, – пригадує Анатолій Вашкевич. – Тому саме у перший рік навчання, викладаючи курс слюсарної справи, я старався зацікавити їх бажанням самостійно зробити молоток чи ножівку тощо. Поступово хлопці розуміли, що можуть власними руками виготовити різні інструменти, вчилися ними працювати, розуміючи, що в житті все знадобиться.

Діти, більшість із яких не мали повноцінних родин, вчилися жити у колективі, приймати самостійні рішення, нерідко довіряючи своєму наставнику найпотаємніше, запитуючи поради в тій чи іншій життєвій ситуації. Анатолій Дмитрович старався зрозуміти кожного з них, коли потрібно – підтримати і навіть захистити від упередженого висновку керівництва училища, а якщо хто заслужив, то й дати прочухана. Усе це Анатолій Дмитрович називає виховним процесом, який завжди давав позитивні результати. Загалом за 46 років праці в училищі, так би мовити, через руки педагога Вашкевича пройшло, мабуть, понад 600 учнів, хоча таких підрахунків Анатолій Дмитрович ніколи не робив. У наступні два роки навчання майбутні колійники проходили виробничу практику у Львівській дистанції колії, а в пасажирському вагонному депо Львів для цього виділяли спеціальну дільницю для проведення навчальних практичних занять. Анатолій Дмитрович, працюючи свого часу у цій же дистанції колії, тепер сам навчав майбутніх колійників, як правильно замінити рейку, стрілку, зробити заміри чи провести виправку.

– Чи всі Ваші вихованці стали професіоналами своєї справи? – запитую у педагога Анатолія Вашкевича.

– Про всіх не знаю, але до мене впродовж багатьох років телефонують вихованці, що працюють на залізниці, пам’ятають, і мені це приємно. Нещодавно заходив до мене у гості мій колишній вихованець, нині вже ветеран залізничного транспорту Михайло Віхрак, якого пам’ятаю ще 15-літнім юнаком. Мені приємно, що він став професіоналом, його дільниця колії постійно була кращою. Запрошували мене на святкування ювілейної дати профтехучилища, там із радістю зустрічався з колишніми учнями. Із розмов дізнавався, що мої вихованці стали досвідченими фахівцями колійної справи. І це завжди тішило моє серце.

– Чи сумуєте за роками праці в училищі?

– Звісно, сумую, адже згадується гарний педагогічний колектив. На жаль, із моїх колег-педагогів нікого не залишилося серед живих. Минулого року пішов із життя мій друг Сергій Миколайович Біський, якого учні поважали і любили. Він, як і я, уболівав за кожного з них і доклав усіх зусиль, аби після навчання працевлаштувати їх на залізницю. Не раз згадуються роки, коли працював під керівництвом директора училища Івана Кіндратовича Гниди, який потому викладав в училищі предмет “колійні і машинні механізми”, викладача з гальм Валерія Костянтиновича Морозка. У щоденній праці з дітьми непомітно злетіли роки, і навіть не віриться, що за плечима 46 літ праці з дітьми. Тепер маю достатньо часу, щоб допомогти своїм рідним, не забуваючи при цьому й надалі дотримуватися свого правила: щодня потрібно працювати. Насамперед стараюся зробити щось корисне для інших. От змайстрував для своїх правнучок стільці, ослінчик, ремонтую взуття. На невеличкій земельній ділянці вирощую зеленину, із радістю готую для всієї родини.

– Чи не шкодуєте, що обрали непростий фах вчителя. Як відмінник профтехосвіти порадьте, як стати добрим наставником?

– Насамперед слід пам’ятати, що кожна дитина – це окремий світ, і вчителеві потрібно до кожного учня знайти підхід, який би сприймався конкретною дитиною. Тоді буде і розуміння, і довіра, і теплі батьківські відносини, адже не всі діти у побуті відчувають достатньо батьківської любові. Коли про своїх вчителів учні мають добрі спогади, це щось таки важить.

– Що допомагає Вам так бадьоро і молодо виглядати, маючи стільки щоденних клопотів?

– До лікарів стараюся зайвий раз не ходити, бо переконаний, що здоров’я кожен із нас може покращити сам. Для цього потрібно більше рухатися, ходити пішки, серед ліків у моїй аптечці – в основному природні засоби, сам збираю трави, сушу і вживаю їх у вигляді чаїв. Користуюся енциклопедією народної медицини, яка стала для мене настільною книгою. Дієт ніяких не дотримуюся, їм, що смакує, окрім жирних страв. А ще радію, коли щасливі мої найрідніші, і, попри будь-які негаразди, оптимістично дивлюся на життя. І не перестаю мріяти.

– А про що, якщо не секрет?

– Мрію дочекатися правнуків від другого онука. І встигнути зробити якомога більше корисних справ. Наприклад, домалювати розпочату картину.

До слова, стіни помешкання Анатолія Дмитровича прикрашені картинами, які він свого часу сам намалював, частину з них роздаровував рідним, близьким і друзям. В основному це натюрморти, копії картин відомого художника Шишкіна та інші. Тому, яким буде сюжет майбутньої картини Анатолія Вашкевича, здогадатися неважко – це буде пейзаж чудового українського краю, за долю якого він уболіває душею...

Оксана ПОДОЛЬСЬКА
Фото автора та зі сімейного архіву Анатолія Вашкевича

ЗАСНОВНИКИ:
управління Львівської залізниці та дорпрофсож
Реєстраційне свідоцтво КВ № 1252.
Редактор
Ігор ПАРАЩАК
тел. 226-32-97
факс. 226-41-83
Заступник редактора
Андрій ВЕЗДЕНКО.....226-26-10

Відповідальний секретар
Галина КВАС.....226-25-67
Коректор
Андрій КОСЮРА.....226-32-03
Кореспонденти:
Ольга ПАДКОВСЬКА.....226-01-65
Олександр ГЕРШУНЕНКО.....226-37-83
Оксана ПОДОЛЬСЬКА.....226-39-34
Тетяна БАЛЛА.....226-59-27
Оксана ЛОЇК.....226-36-23
Лілія БАРАНИЧ.....226-37-80
Бухгалтер Тетяна АНДРУШКО....226-46-80

ЛЬВІВСЬКИЙ ЗАЛІЗНИЧНИК

Адреса редакції: 79000 м. Львів, вул. Гоголя, 1.
E-mail: lz@railway.lviv.ua
ГС ДТГО “Львівська залізниця”
Р/р 260000092670
Код ЄДРПОУ 20851444 МФО 325956
ЛФ АБ “Експрес-Банк”

Індекс газети 30223.
Виходить щоп’ятниці.
Тираж 38 660.
Замовлення 1192.
Зверстано у комп’ютерному центрі редакції газети “Львівський залізничник”.
Комп’ютерна верстка
Тетяни ПЕСТОВОЇ ..... 226-38-15.
Склад редакційної колегії:
Ігор Паращак, Андрій Везденко, Галина Квас, Олександр Гершуненко, Андрій Косюра.

Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції.
Передрук текстових чи візуальних матеріалів газети можливий лише з письмового дозволу редакції. Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали. Рукописи та листи авторам не повертаються. Листування із читачами ведеться лише на сторінках газети. При цитуванні посилання на газету “Львівський залізничник” обов’язкове.
Газету віддруковано у “Видавничому Домі “Високий Замок”.